

A BOLDOG SEMMI

– regényrészlet

*„Egymás nyitott-könyv-életéből kihullott
könyvjelzők vagyunk.”*

Kemény István

Most keltem fel, de szerintem tudnék aludni még egy évet. Zalát szokás szerint nem érdekli, hogy még félig-meddig alszom, és bekapcsolja a zenét. Zala egyébként a legjobb szobatárs az egész világon, de még sose mondtam neki – jobb is, mert ilyenkor simán vissza tudnám vonni. Nem voltunk mindig szobatársak, csak a nyár elején költöttünk össze. Én kezdetekben az ötödiken laktam, ő meg a kilencediken, és úgy ismerjük meg egymást, hogy összefutottunk az alagsori mosodában. Három végtelen hosszúnak tűnő évvel ezelőtt történt, rögtön az első napon, beköltözéskor. És ha nem talállok ki valami igazán ütőset, akkor ez a mai lesz az utolsó napom a koleszban, úgyhogy Zalának kivételesen minden joga megvolt ahhoz, hogy felkeltsen. A szokásos reggeli oxigénhiány miatt – új műanyag ablakokra cserélték a régit – nehezen térek magamhoz, és miközben feltápáskodom, egyre nehezebben telepedik rám az a gondolat, hogy minden el van veszve. Ahogy végiggondolom az itt töltött éveket, kész csoda, hogy egyáltalán túléltem az egészet.

A legerősebben akkor éreztem, hogy nincs értelme semminek, amikor Krisztivel tavaly

szakítottunk, de ez szerencsére régi emlék most már. Belevestem a vakolatba egy szívet a liftajtó mellett. Zala annyit tud szerelemről, hogy katedrát érdemelne bármelyik pszichológia tanszéken. Pedig gőze sincs arról, hogy mit beszél, csak gimiben agyonhallgatta a Kispált és emiatt folyton abból idézget. Amikor ki voltam bukva a szakítás miatt, egyszerűen csak annyit kérdezett, hogy akkor többet nem mos bugyit a csapban? Hát Zalával így lettünk cimborák.

Amúgy a Kriszti tényleg nem mosott többé bugyit az ajtó melletti csapban. Zalával viszont nemsokára átköltöztünk a másik épületbe és emberesen végigbandáztuk a nyarat. Közben jöttem rá életem eddigi legnagyobb felfedezésére is, arra, hogy a bölcsészettudományoknak a világon semmi értelmük nincs, és aki könyvet ír, az nem mond igazat. Megfogadtam, hogy nem fogok hazudni arról, ami fontos. Egyedül emiatt sajnálom, hogy már nem vagyunk együtt Krisztivel, mert ez az egész őszinteség valójában nem az irodalom, hanem pont a Kriszti miatt lett annyira érdekes. Annak idején Kriszti kortárs irodalomelméletet választott minornak, rengeteg verset tud fejből és az egyik veszekedésünkör azt vágta a fejemhez, hogy egy konyhai edény vagyok, ő meg egy kíméletlen zsíroidó, és ez így nem fog működni – vagy valami ilyesmi. Azt hiszem, akkor a maga módján leköcsögözött. Persze akkor is tudtam, hogy ez hazugság, nem mond igazat, de most már azt hiszem, neki is el tudnám magyarázni, mit gondolok erről az egészből, beleértve a verseket is.

Ma viszont tényleg nem szabad elkalandozni, fel kell kelnem, aztán mosni kell, mert nem tudok mit felhúzni, ha le kell menni a dirihez. „Fegyelmi eljárás kirovása miatt kéretem az irodámba a nyári szünet folyamán szokott nyitvatartási rendben, augusztus tizenhetedikével bezárólag.” Ehhez hasonló szöveget kaptam levélben egy hete, és azóta minden nap rájövök valami újra, felfedezek valamit, amit korábban nem vettem észre. Úgy tudom, kevesebbet is kicsaptak már másokat, úgyhogy nagyon ki kell találnom azt a tervet, ami segíthet megúszni. Ha ez

megvan, akkor biztos lehetek benne, hogy mindenre van remény, akkor tényleg bármi lehetséges!

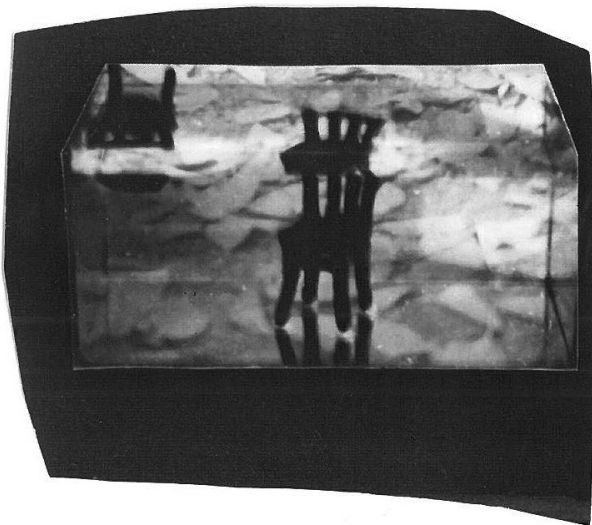
Kimegyek a szobából és elsétálok a folyosó végi konyhába. Engedek egy pohár vizet és kinézek az ablakon. Nincs kedvem semmihez, de a kilátás megnyugtat, és újra meg újra erőt tudok meríteni belőle. Ebben bízom most is. Augusztus tizenhetedike van. Az út felett hullámos a levegő, gőzölög az aszfalt. A lépcsőházban mozog úgy-ahogy a levegő, de a huzat nem olyan erős, hogy becsapja az egész este nyitva hagyott fémszeres csapóablakokat. Fülledt nyár, fülledt koliszoba. A vizet nem iszom meg, hanem leöntöm a lefolyón. Magasra emelem a poharat és megpróbálok egyenesen a nyílásba célozni.

A kollégium bejáratához egy széles ösvény vezet a buszmegállótól, két oldalán derékig érő sövények. A két épületet a földszinti aula köti össze, és a porta. Otthonossá válik attól, hogy sokszor jön-megy rajta az ember. Naponta többször. Minden egyes nap. Azon töprengök, mióta megkaptam a felszólítást, egyáltalán szeretek-e itt lakni egyáltalán, vagy csak arról van szó, hogy az idő múlásával megszoktam, emiatt érzem annyira otthonosnak. Elképzelhető, hogy miközben észrevétlenül megszerettem a kollégiumot, elmúlt a szerelem Krisztivel? Ez azt jelentené, hogy ugyanazon idő múlásával az egyik szeretet kialakul, míg a másik szerelem elmúlik – tényleg lehetséges volna mindez?

Komolyan azt gondoltam, ha sikerül rájönnöm, valóban szeretem-e a kollégiumot, abból rá kell majd jönnöm arra is, hogyan épülhetett fel ez a szeretet bennem észrevétlenül, hogy megfejthessem végre, hogyan múlhat el egy szerelem. Mert ebben egyelőre nem hiszek.

Az igazgatónál még nem jártam. Van egy irodának berendezett szobája a mosoda felett. A földszinten kell beiratkozni. Ugyanitt kell sorba állni kiiratkozáskor is. Félek ebbe belegondolni. Meg se néztem a nyitvatartást. Fél kettő van, érzem, hogy nyitva kell lennie. Pontosan, ahogy mondom, a lépcsőházból látom, hogy nyitva az ajtaja. Emlékszem, amikor beköltöztem, az iroda ajtaja zárva volt. Akkor még nem tudtam, hogy egy óra-

kor járnak ebédelni a gazdaságisok. Később sok más hasznos dolgot is megtanultam a kollégiumban. A folyosó végén van egy nagy csapóajtó. Mindig zárva van. Az egyik szárnyán vastag a betű, a többi betű talán lekopott. Mindegyik ajtón van valamilyen felirat: *GAZDASÁGI I., SZÁRÍTÓ, MOSÓKONYHA, RAKTÁR 1.* A csapóajtón keresztül ki lehet kukucskálni a

Györi Blanka kollázsa

kertre. Egyszer láttam egy természetfilmet, ami arról szólt, hogy a növények is tudnak mozogni. Ez is olyan tudományos kutatási eredmény, mint az, hogy az állatoknak is vannak érzéseik, nem csak az embereknek. A fák ágai és levelei maguktól is tudnak mozogni, nem csak amikor a szél fújja őket. Az udvarnak erre a részére csak a galambok járnak és a környék kóbor macskái. Elvileg tűz esetén ezen az ajtón keresztül lehet elhagyni az épületet.

A végső kérdés tényleg az, hogy én személy szerint szeretem-e a kolit. Persze baromi nehéz elképzelni a dirit, ahogy rám néz, és azt kérdezi, „szereti maga a kollégiumomat? hát a radiátorokat? a kilátást? a liftajtó csapódásának hangját reggelente?” Mindazok után, hogy feltörtem az egyik lezárt szintet.

Nyáron bezárnak néhány szintet. Hely- és pénztakarékossági okokból. Az egész azzal kezdődött, hogy amikor Zalával egy szobába költöztünk, Zala elfelejtette magával hozni a spéci napelemes ventilátorát, amit fel akar-

tunk vinni a tetőbulira. Semmit nem lett volna szabad a szobában hagyni kiköltözés után, a lezárt szintekre tilos bemenni és a tetőre nem szabad kimenni. Ezek mind szabályszegésnek számítanak a házirend szerint. Az illegális tetőbuliról ugyan senki nem tud egyelőre a titkárságon. Csak arról, hogy az ablakon kimásztunk, a gondnok vette észre a kicsavarozott ablakkeretet. Az egész történetet viszont csakis akkor lehet megérteni, ha elárulom.

A házirendet különben nem is olyan nehéz megszegni. Csak kevesen buknak le. Keveseket állítanak elő szabályszegés miatt a dirinél. Mindenki ki akar menni a tetőre. És legalább egyszer ki is megy mindenki. Mert gyönyörű a kivilágítás és a város feletti színek naplementekor. A kijárat lezárva. Az ablakon ki lehet félni. *Egy vonalba vannak most a szíved meg az agyad.* Előbb én mászok ki, aztán a Zala. Nem lenne szabad. Csillaghullás. Mindenki kíván. A ventilátort kint hagytuk a tetőn. Megfelekedtünk róla. Talán úgy képzeltük, majd napközben is ez lesz a bázis. Két szintről is többen eljöttek. A világ tetején éreztük magunkat.

Mindennek helye és rendeltetése van. A tető nem játszótér. Az ágyakat sem lett volna szabad összetolni. Azért voltak a padlóhoz szerelve. Azt szeretném mondani az igazgató úrnak, hogy nem gondolom a kollégiumról azt, hogy legókockákból készült, de egyes elemei szétválaszthatók.

A pillanatokon gondolkozom, amilyen a tetőn töltött éjszaka is lett. Hogy átlényegülnek. Ugyanígy a kollégium is, átlényegül. Beleenni más kajájába. Úgy, hogy ne tűnjön fel neki. Időtlenül szól a zene a büfében. Nostalgia. A lépcsőház és a liftakna visszhangjai, a folyosóról beszűrődő csoszogás és a szomszéd kulcszörgetése. Egyszerre csak feltűnik, hogy ezek mind többé nem a kinti világhoz tartozó zavaró körülmények, hanem valami olyasmivé váltak, ami már hozzám is tartozik.

Tényleg ezek lennének az utolsó pillanatok. Ha ezek most az utolsó pillanatok, vajon mikor voltak az elsők. Miért nem ismertem fel az első pillanatok jelentőségét. Ilyen erős pillanat lehetett, amikor beiratkozás után először szálltam be a liftbe.

Jó lenne a dirinek elmondani azt is, hogy csak látszólag élünk ugyanabban az épületben. Ugyanazokat a szavakat és tereket használjuk, de a történeteink sosem lesznek ugyanazok, mert egyszerre érvényes az összes lehetséges nézőpont.

Nemcsak a koleszra gondolok, hanem bármilyen jelentéktelennek tűnő dologra, hogy azok is szimbolikusan jelentenek valamit. Például arra, hogy Krisztivel közösen használtuk a doboz gyufát, vagy fazék nélkül hogyan lehet mégis levest főzni. Amikor valami mégis létezik, annak ellenére, hogy nem illeszthető bele semmibe. Végül ez a semmi válik mégis az egyedül érvényessé és ezt lehet igazán vállalni. Ha már valamit vállalni kell az életben, én ezt szeretném vállalni.

Nem tudom elmondani, milyen az élet itt. Vagy azt, hogy milyenek a kollégiumban eltöltött napok. Mert ez az egész túl jelképes. Mit jelent például kinézni a kollégiumi ablakon. Éveken keresztül naponta nézünk ki rajta és megpróbáljuk azt látni, amit szeretnénk. A pillanatok, amilyen például ez a pillanat is, az emlékezés előre feltérképezhetetlen logika szerint összefűzi majd.

Mielőtt elindulok, megfogom még egyszer a lépcsőkorlátot. Vasból készült, felmelegszik a tenyeremtől. Ugyanabból az anyagból készült, mint a súlyos liftajtó foglalat, csak ez le van festve. Foltokban pattogzik róla a piros festék.

Indulás előtt megállok a lépcsőfordulóban, a lifttel szemben, és hozzáérintem a tenyerelem a korláthoz, egyetlen pillanat alatt a bőrömmel próbálom megjegyezni a vas hidegségét és a lepergett festékréteg rajzolatának karcos tapintását.

Lesétáltam a lépcsőn a földszintre és megpróbáltam minden erőmmel felidézni, mitől fontos ez az egész. Most a lábaimmal érzem a talajt egyre erősebben. A falra írt monogramok közül az egyiket ismerem. Egy lány azt hiszi, a liftre várok, ezért már másodsorra nyomja meg a KINYIT gombot, én meg bocsánatkérően beszálok a liftbe és fogalmam sincs, melyik épületbe és hova tartok. Egyetlen mondat szól a fejemben. Túl lehetett élni valahogy.